Contributed by David Dessers
dinsdag, 25 augustus 2009 - Last Updated dinsdag, 25 augustus 2009

Lode Van Outrive is gestorven. Lode werd 77 jaar en vocht al een tijdje tegen kanker. Eens te meer verliezen we een linkse intellectueel en een man die er ook tijdens zijn laatste levensjaren niet voor terugdeinsde om kleur te bekennen, een man die tot zijn laatste adem besliste om te gaan voor zijn idealen. Als vroeger Europees parlementslid voor de SP valt vooral zijn recent gevecht tegen de zogenaamde Europese grondwet op. Met het vertrek van Lode wordt de wereld weer wat kleiner.
De eerste keer dat ik Lode bezig hoorde, was tijdens een groots en pluralistisch opgezet 1 meifeest aan de VUB in 1993. Het formele thema van dat debat kan ik me niet meer herinneren, maar in die nadagen van de val van de Berlijnse muur ging het hoe dan ook maar over één thema: hoe moet het verder met de linkerzijde? Straf eigenlijk hoeveel van de toenmalige debattanten inmiddels het loodje hebben gelegd: Paul Verbraeken, Jaap Kruithof, Ernest Mandel, Ludo Loose etc. Een karrevracht aan geheugen, die inmiddels verdwenen is. Lode maakte toen zijn laatste jaren in het Europees Parlement mee en lag al zeer duidelijk overhoop met de toenmalige partijtop: “Ik blijf in de SP tot ze mij buiten smijten”, stelde hij toen. Ik vond dat als jonge gast best cool. Later zou hij zeggen dat hij zich toen al “socialistischer dan de Socialistische Partij” vond.

Tandem

Vaak wordt er trouwens beweerd dat dit Europees mandaat zijn eerste stap naar de actieve politiek betekende. Dat klopt niet helemaal. Lode was in 1981 samen met zijn academische spitsbroeder Luc Huyse al de drijvende kracht achter de lokale Leuvense lijst SPE (Socialistische Progressieve Eenheid). Het ging om een alliantie tussen de toenmalige SP van de jonge Louis Tobback, de KP en de RAL. Lode en Luc hadden er graag ook de PVDA bij gehad maar die organisatie zag dit op dat moment niet zitten. De voorbereidende vergaderingen indertijd werden voorgezeten door de academische tandem Van Outrive en Huyse. Uiteindelijk slaagde hij toen al in zijn project waarvoor hij tot het einde van zijn leven zou vechten.

Mindere ervaring

Een mindere ervaring kwam er bij de dood van Ernest Mandel in 1995, de Belgische frontman van de Vierde Internationale en wereldvermaarde econoom. Ongetwijfeld bestond er een politieke kloof tussen de revolutionair Mandel en de hervormer Van Outrive. Toen de krant De Morgen naar een reactie van Lode op de dood van Mandel peilde viel hem plots te binnen dat hij ergens gelezen had dat Mandel naast marxistische econoom ook beursspeculant zou geweest zijn. De Morgen vond dat zo’n leuke quote dat het de kop boven het artikel werd. Prompt kwam er een reactie van de leiding van de SAP die Lode uitdaagde om die bewering hard te maken. Uiteindelijk gaf hij toe dat hij het in een blad als PAN had opgepikt en dat er misschien niet veel van klopte. De relatie werd er een beetje verzuurd door.

Optimisme

Pas jaren later kwam ik Lode terug tegen. Het was de tijd van de grote andersglobalistische acties. Samen met Jan Dumolyn en Peter Tom Jones brachten we het boek “Ya Basta, Globalisering van onderop” uit. Lode voelde ons toen als activisten en auteurs aan de tand tijdens de Leuvense voorstelling van dat boekje. Het viel me toen al op hoezeer hij sympathiseerde met die nieuwe radicalisering onder de jongeren. Lode was op dat moment reeds behoorlijk slecht te been en je kan enkel maar je hoed afdoen voor mensen die rond hun 75ste nog steeds het optimisme van een nieuwe generatie kunnen ondersteunen.

Dat engagement werd nog duidelijker toen hij in de nadagen van de strijd tegen het generatiepact op vraag van Jef Sleeckx en George Debunne mee het Comité voor een Andere Politiek hielp oprichten. Hij bleef bij zijn engagement van 1981: de linkerzijde verenigen op basis van een links programma. Alleen rekende hij daar inmiddels de SP.A niet meer toe. Doodeerlijk zat hij daar achter zijn bureau in Winksele toen hij ons vertelde dat hij niet begreep hoe het mogelijk is dat de Europese sociaal-democratie zich zo had laten meeslepen in het neoliberale verhaal. Zijn allerlaatste politieke tekst heeft hij geschreven ter ondersteuning van het boek van Peter Mertens (PVDA). Laat het een

ode zijn aan zijn levenslange gevecht voor een echte linkse eenheid. Lode, we zullen je missen.